

Sygn. akt II K 389/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 stycznia 2017 r.

Sąd Rejonowy w Goleniowie w Wydziale II Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Kamil Worsztynowicz

Protokolant: Anna Wojtanek

Przy udziale prokuratora Prokuratury Rejonowej w Goleniowie Mikołaja Rydza

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 28.09.2016r., 17.11.2016r. i 16.01.2017 r. sprawy

1. S. C., s. Z. i M. z domu B., ur. (...) w G., nie karanego

2. G. G., s. Z. i M. z domu K., ur. (...) w Ś., nie karanego

oskarżonych o to, że:

I. w dniu 12 marca 2014 r. w S. przy ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu, w celu udaremnienia wykonania nakazu zapłaty Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 16 października 2013 r., sygn. akt I Nc(...), którym nakazano (...) Sp. z o.o. zapłacić K. B. kwotę 220 tysięcy złotych wraz z ustawowymi odsetkami wydanego na skutek pozwu wniesionego w dniu 7 października 2013 r. uszczuplili zaspokojenie swojego wierzyciela w ten sposób, że stanowiącą składnik majątku spółki (...) Sp. z o.o. zagrożoną zajęciem sieć telekomunikacyjną zbyli za kwotę 118.000 zł przenosząc jej własność na (...) Sp. z o.o. czym działali na szkodę K. B.

tj. z art. 300 § 2 k.k.

II. w dniu 12 marca 2014 r. w S. przy ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu, w celu udaremnienia wykonania nakazu zapłaty Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 16 października 2013 r., sygn. akt I Nc (...), którym nakazano (...) Sp. z o.o. zapłacić K. B. kwotę 220 tysięcy złotych wraz z ustawowymi odsetkami wydanego na skutek pozwu wniesionego w dniu 7 października 2013 r. uszczuplili zaspokojenie swojego wierzyciela w ten sposób, że stanowiącą składnik majątku spółki (...) Sp. z o.o. zagrożoną zajęciem sieć telekomunikacyjną zbyli za kwotę 63.960 zł przenosząc jej własność na (...) czym działali na szkodę K. B.

tj. z art. 300 § 2 k.k.

III. w kwietniu 2014 r. w G., działając wspólnie i w porozumieniu, jako członkowie zarządu w sytuacji grożącej (...) Sp. z o.o. niewypłacalności, nie mogąc zaspokoić wszystkich wierzycieli dokonali spłaty tylko niektórych, z pieniędzy uzyskanych ze sprzedaży składników majątkowych (...) Sp. z o.o., działając na szkodę K. B. będącego jednym z wierzycieli spółki

tj. o czyn z art. 302 § 1 k.k.

I. oskarżonych S. C. i G. G. uznaje za winnych dokonania zarzucanych im czynów opisanych w punkcie I i II części wstępnej wyroku przyjmując, że przypisanych im czynów oskarżeni dopuścili się w warunkach ciągu przestępstw o którym mowa w art. 91 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 300 § 1 k.k. w zw. z art. 37a k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierza im kary grzywny w wysokości po 120 (sto dwadzieścia) stawek dziennych po 80 zł (osiemdziesiąt) złotych każda stawka;

II. oskarżonych S. C. i G. G. uznaje za winnych dokonania zarzucanego im czynu opisanego w punkcie III części wstępnej wyroku i za ten czyn na podstawie art. 302 § 1 k.k. wymierza im kary grzywny w wysokości po 60 (sześćdziesiąt) stawek dziennych po 80 (osiemdziesiąt) złotych każda stawka;

III. na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 i 2 k.k. łączy orzeczone wobec oskarżonych w punkcie I i II części wstępnej wyroku kary grzywny i wymierza oskarżonym karę łączną grzywny po 150 (sto pięćdziesiąt) stawek dziennych po 80 zł (osiemdziesiąt złotych) każda stawka;

IV. na podstawie art. 627 k.p.k. i art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r.

o opłatach w sprawach karnych zasądza od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe po połowie oraz wymierza im opłaty w kwocie po 1200 zł (tysiąc dwieście złotych).

Sygn. akt **II K 389/16**

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

W dniu 1 kwietnia 2010 r. pokrzywdzony K. B. zawarł ze współnikami (...) Spółka z o.o. oskarżonymi G. G. i S. C. umowę przedwstępną wprowadzenia do spółki nowego współnika, którym miał być pokrzywdzony. Oskarżeni byli w tym czasie członkami zarządu spółki (...) uprawnionymi do jej łącznej reprezentacji. Na podstawie tej umowy pokrzywdzony zobowiązał się do wpłaty na rachunek spółki (...) kwoty 220.000 złotych do dnia 23 kwietnia 2010 r., w tym tytułem zaliczki kwoty 50.000 złotych do dnia 7 kwietnia 2010 r. Ponadto do dnia 30 kwietnia 2010 roku miała nastąpić zmiana umowy spółki w formie aktu notarialnego na podstawie której K. B. miał zostać nowym współnikiem (...) Spółka z o.o. oraz objąć nowoutworzone udziały w spółce powstałe w wyniku podwyższenia kapitału zakładowego. Pokrzywdzony miał także otrzymać stanowisko członka zarządu spółki z wynagrodzeniem nie mniejszym niż 8.000 złotych. W wypadku nie dojścia do skutku zmiany umowy spółki kwota wpłacona przez K. B. miała zostać mu zwrócona wraz z odsetkami.

Dowody:

- zeznania K. B. k. 1-3 Zbioru C, k. 38-39 akt sądowych,
- umowa k. 7 akt sądowych
- wydruk z KRS k. 20-27

K. B. w okresie od 8 kwietnia 2010 roku do 15 lipca 2010 roku dokonał wpłaty kwoty 220.000 złotych zarówno przelewem na konto jak gotówką do kasy spółki (...). W dniu 22 kwietnia 2010 roku odbyło się nadzwyczajne zgromadzenie współników (...) Spółka z o.o. podczas którego podjęto uchwałę w ramach obowiązującej umowy spółki o podwyższeniu kapitału zakładowego spółki oraz o utworzeniu nowych udziałów, które obok dotychczasowych współników nabył również pokrzywdzony K. B. za łączną kwotę 220.000 złotych. Ponadto pokrzywdzony został powołany w skład zarządu spółki obejmując funkcję wiceprezesa. Ostatecznie do podwyższenia kapitału zakładowego spółki nie doszło, a pokrzywdzony nie został współnikiem (...) Spółka z o.o. i nie wszedł w skład jej zarządu, ponieważ z powodu wad formalnych związanych ze zmianą umowy spółki, zmiany te nie zostały zarejestrowane w Krajowym Rejestrze Sądowym. W związku z powyższym pokrzywdzony zwrócił się do spółki o zwrot wpłaconej przez niego kwoty 220.000 złotych. Pomiędzy pokrzywdzonym, a spółką (...), którą reprezentowali oskarżeni toczyły się negocjacje, których przedmiotem był zwrot pokrzywdzonemu pieniędzy, ale do ugodowego załatwienia tej kwestii ostatecznie nie doszło, a spółka nie zwróciła pokrzywdzonemu wpłaconych pieniędzy.

Dowody:

- zeznania K. B. k. 1-3 Zbioru C, k. 38-39 akt sądowych,

- częściowo wyjaśnienia oskarżonego S. C. k. 37v-38 akt sądowych,,
- częściowo wyjaśnienia G. G. k. 291-293 Zbioru A, k. 37 akt sądowych
- akt notarialny Rep. A nr (...) i sprostowanie aktu notarialnego, k. 12-17, 18-19 akt sądowych,
- informacja z KRS k. 20-26,
- wezwanie do zapłaty k. 27-28 Zbioru A

W związku z brakiem zapłaty ze strony (...) Spółka z o.o. pokrzywdzony zdecydował się na złożenie pozwu do sądu. Prawomocnym nakazem zapłaty z dnia

16 października 2013 roku, sygn. I Nc (...) Sąd Okręgowy w Szczecinie nakazał (...) Spółka z o.o. zapłatę na rzecz pokrzywdzonego kwoty 220.000 złotych wraz z odsetkami i kosztami procesu. Postanowieniem z dnia 2 grudnia 2013 roku Sąd Okręgowy w Szczecinie oddalił wniosek (...) Spółka z o.o. o przywrócenie terminu do złożenia sprzeciwu od nakazu zapłaty oraz odrzucił sprzeciw. W dniu 24 lutego 2014 roku Sąd Apelacyjny w Szczecinie oddalił zażalenie na to postanowienie. Postanowieniem z dnia 7 marca 2014 roku Sąd Apelacyjny w Szczecinie nadał nakazowi zapłaty klauzulę wykonalności. W dniu

18 marca 2014 roku pełnomocnik pokrzywdzonego złożył do Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym Szczecin Prawobrzeże i Zachód w S. wniosek o wszczęcie egzekucji.

Dowody:

- kserokopia nakazu zapłaty k. 29,
- kserokopie postanowień k. 30,31-33,34-40
- wniosek o wszczęcie egzekucji k. 41 – 42

W dniu 12 marca 2014 roku (...) Spółka z o.o., reprezentowana przez oskarżonych G. G. i S. C. dokonała sprzedaży (...) Spółka z o.o. w S. sieci telekomunikacyjnej w postaci infrastruktury światłowodowej zlokalizowanej na terenie różnych obiektów w S., w tym budynków kilku spółdzielni mieszkaniowych, wspólnot mieszkaniowych i przedsiębiorstw za kwotę 118.080 złotych wraz z podatkiem VAT. Pismem z dnia 16 kwietnia 2014 roku S. C. działając w imieniu (...) Spółka z o.o. zwrócił się do (...) Spółka z o.o. o dokonanie wpłaty za zakupioną infrastrukturę na nowy numer rachunku (...) spółki (...) w A. Banku. Przelew kwoty stanowiącej cenę za infrastrukturę nastąpił w dniu 17 kwietnia 2014 roku na podany nowy rachunek. W toku postępowania egzekucyjnego Komornik Sądowy w dniu 19 marca 2014 roku dokonał zajęć rachunków bankowych należących do spółki (...) o czym spółka została poinformowana pismem z dnia 19 marca 2014 roku doręczonym w dniu 24 marca 2014 roku. Nie zajął natomiast nowego rachunku spółki (...) w A. Banku, ponieważ nie wiedział o jego założeniu. O fakcie zapłaty za infrastrukturę telekomunikacyjną na inny nieznan komornikowi rachunek bankowy, komornik powziął wiedzę od pełnomocnika pokrzywdzonego dopiero w czerwcu 2014 roku. Zajęcie rachunku na który wpłacono pieniądze nie przyniosło jednak oczekiwanego rezultatu, ponieważ pieniądze te zostały już wypłacone.

W dniu 12 marca 2014 roku (...) Spółka z o.o. sprzedała przedsiębiorstwu (...) kolejne elementy sieci telekomunikacyjnej za kwotę 63.960 złotych. Zakupu faktycznie dokonał K. G., mąż M. G., ponieważ to on faktycznie zajmował się prowadzeniem działalności gospodarczej pod nazwą T.. Kwota stanowiąca zapłatę za zakupioną sieć telekomunikacyjną została wpłacona przez K. G. gotówką do kasy spółki (...) w dniu 12 kwietnia 2014 roku. W dniu 27 stycznia 2014 roku S. C. i K. G. założyli (...) Spółka z o.o., której są współnikami, a spółka zajmuje się między innymi telekomunikacją.

W toku prowadzonego postępowania egzekucyjnego przeciwko (...) Spółka z o.o. komornik dokonał zajęć szeregu ruchomości dokonując także ich sprzedaży. Z prowadzonego postępowania egzekucyjnego Komornik wyegzekwował łącznie kwotę 49.235,51 zł z czego wierzycielowi K. B. przekazał łącznie kwotę 36.539,95 złotych. Następnie

postanowieniem z dnia 27 listopada 2014 roku postępowanie egzekucyjne wobec jego bezskuteczności zostało umorzone.

Dowody:

- zeznania świadka B. S. k. 9-10 Zbioru C, k. 43-44 akt sądowych,
- zeznania świadka M. G. k. 13-14 Zbioru C k. 44 akt sądowych,
- zeznania świadka K. G. k. 17-18 Zbioru C, k. 44v-45 akt sądowych,
- zeznania świadka K. B. k.1-3 Zbioru C, k. 38-39 akt sądowych
- umowa sprzedaży k. 52-56,
- faktura k. 59, 120
- potwierdzenie przelewu k. 119,
- pismo k. 121,
- pismo Komornika k. 126,
- zawiadomienie o wszczęciu egzekucji k. 127,
- protokół doręczenia zajęcia rachunku bankowego k. 128,
- umowa spółki (...) k. 50 – 51 akt sądowych
- postanowienie o umorzeniu postępowania egzekucyjnego k. 307,
- wysłuchanie wierzyciela i dłużnika k. 260,
- pismo k. 204,

W dniu 17 kwietnia 2014 roku po dokonaniu wpłaty przez S. N. (...) z(...) oskarżeni zdecydowali się na zaspokojenie innych wierzytelności (...) Spółki z o.o. z pominięciem wierzytelności K. B.. Dokonali bowiem spłaty wierzytelności wobec (...) (...) w kwocie 52.911,23 złotych, (...) z o.o. w kwocie 1.690,54 złotych, a ponadto dokonali zapłaty na rzecz Urzędu Skarbowego w G. kwot 9.364,80 złotych, 44.044 złotych i Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w kwotach 407,52 złotych, 1.673,93 złotych i 111,54 złotych, a także wynagrodzeń w kwotach 3.996,24 złotych i 700 złotych. Nie dokonano natomiast żadnej zapłaty na rzecz K. B..

Dowody:

- zeznania K. B. k. 1-3 Zbioru C, k. 38-39 akt sądowych,
- częściowo wyjaśnienia oskarżonego S. C. k. 37v-38 akt sądowych,
- częściowo wyjaśnienia G. G. k. 291-293 Zbioru A, k. 37 akt sądowych,
- wykaz spłaconych kwot k. 212

Oskarżony S. C. urodził się (...) w G., ma wykształcenie średnie, z zawodu jest (...) jest żonaty i ma jedno dziecko. Oskarżony jest członkiem zarządu (...) Spółka z o.o., ale nie osiąga żadnych dochodów. S. C. nie był karany sędownie.

Dowody:

- wyjaśnienia oskarżonego k.37 akt sądowych,
- dane osobopoznawcze k. 297,
- dane o karalności k. 270, k. 35 akt sądowych,

Oskarżony S. C. przesłuchany w postępowaniu przygotowawczym nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów i odmówił składania wyjaśnień.

W postępowaniu przed sądem oskarżony nie przyznał się do zarzucanych mu czynów i wyjaśnił, że po uprawomocnieniu się nakazu zapłaty przeciwko (...) Spółka z o.o. podjął z K. B. rozmowy celem ustalenia spłaty wierzytelności w taki sposób by nie doszło do zniszczenia spółki. Spółka od kilku lat była w złej kondycji, infrastruktura była przestarzała i wymagała modyfikacji. W tym czasie podjęte zostały starania celem sprzedaży spółki, ale nie było chętnych. Jedynym chętnym na nabycie infrastruktury telekomunikacyjnej okazała się spółka (...) z uwagi na działanie na tym samym rynku, która nabyła infrastrukturę telekomunikacyjną. Sprzedaż tej infrastruktury była trudna, ponieważ położona była ona na terenie nieruchomości, których właścicielami były inne podmioty i zbycie tej infrastruktury zależało od zgody właścicieli nieruchomości i pod warunkiem zapłaty ewentualnych zaległości za korzystanie z nieruchomości. Jeżeli ta infrastruktura nie byłaby dalej wykorzystywana musiałaby zostać usunięta za co spółka poniosłaby znaczne koszty, a zatem zbycie było jedyną możliwością ich ograniczenia. Ze środków ze sprzedaży zostały pokryte należności wobec Skarbu Państwa, ZUS i pensje pracowników i zobowiązania wobec klientów, aby zapewnić skuteczną sprzedaż infrastruktury. Po zapłaceniu tych należności pozostała ich niewielką część, którą przejął komornik na rzecz K. B.. Podejmując te działania nie miał zamiaru pokrzywdzenia K. B., nie chciał też pokrzywdzić innych wierzycieli spółki. Dysponując środkami uzyskanymi ze sprzedaży nie przekazał żadnych pieniędzy K. B., chociaż miał taki zamiar. Warunkiem dokonania transakcji z firmą (...) było rozliczenie należności z (...) (...) i z O.. L. telekomunikacyjne były położone najczęściej na terenie czyichś nieruchomości i żeby było możliwie ich przejęcie, to konieczne było spłacenie wierzytelności, gdyż od tego właściciel nieruchomości uzależniał możliwość przekazania tej infrastruktury i bez jego zgody nie był to możliwe.

- wyjaśnienia oskarżonego k. 298-299 Zbioru A, k. 37v-38 akt sądowych.

Sąd zważył co następuje:

W ocenie Sądu zebrany i ujawniony w toku przewodu sądowego materiał dowodowy pozwala na przypisanie oskarżonemu S. C. dokonania zarzucanych mu w akcie oskarżenia czynów.

Dokonując ustaleń faktycznych w sprawie Sąd oparł się przede wszystkim na dowodach z dokumentów, ale również na zeznaniach świadków przesłuchanych w sprawie i wyjaśnieniach oskarżonych, które to dowody osobowe co do zasady potwierdzały okoliczności wskazane w zgromadzonych dokumentach. Z punktu widzenia odpowiedzialności karnej oskarżonego znaczenie miały przede wszystkim dokumenty pochodzące z akt prowadzonego postępowania egzekucyjnego, umowy sprzedaży infrastruktury telekomunikacyjnej oraz dokumentów potwierdzających wpływ pieniędzy za sprzedaż tej infrastruktury i potwierdzających na jakie cele pieniądze te zostały następnie wydatkowane.

W ocenie Sądu nie było podstaw do kwestionowania wiarygodności zeznań świadka K. B., a także zeznań świadków B. S., M. G. i K. G.. Świadek K. B. zeznał na okoliczności związane z tym w jaki sposób nawiązał kontakty gospodarcze ze spółką (...) oraz oskarżonymi S. C. i G. G., a także na okoliczność bezskutecznych prób wyegzekwowania należności zasądzonej na jego rzecz prawomocnym nakazem zapłaty Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 16 października 2013 roku w sprawie I Nc (...) oraz podejmowanych kontaktów z oskarżonymi celem uzyskania zwrotu wpłaconych do spółki pieniędzy. Informacje przekazane przez tego świadka znajdują potwierdzenie w dokumentach zgromadzonych w aktach sprawy, w tym dokumentach z postępowania egzekucyjnego, a także w części znajdują potwierdzenie w wyjaśnieniach oskarżonych, którzy potwierdzali chociażby fakt kontaktowania się z pokrzywdzonym celem uregulowania przysługującej mu wierzytelności, a co nie doprowadziło do oczekiwanych rezultatów. Świadkowie B. S., M. G. i K. G. zeznawali na okoliczności związane z faktem zawarcia umów sprzedaży

części infrastruktury telekomunikacyjnej należącej do (...) Spółka z o.o. i potwierdzili fakt zakupu od spółki części infrastruktury telekomunikacyjnej opisując okoliczności sprzedaży, a także wskazując na fakt uczestniczenia w tych transakcjach oskarżonego S. C., a także oskarżonego G. G.. Zeznania tych świadków zostały potwierdzone zawartą umową, a także dowodami wpłat środków pieniężnych za zakupione elementy infrastruktury telekomunikacyjnej. Okolicznościom wskazanym przez świadków nie zaprzeczali także oskarżeni potwierdzając fakt sprzedaży elementów infrastruktury telekomunikacyjnej, a także okoliczności dokonania tych transakcji.

Sąd uznał w znacznej części za wiarygodne także wyjaśnienia oskarżonego S. C., które częściowo korespondują z pozostałym materiałem dowodowym. S. C. nie zaprzeczał bowiem, że miał świadomość, iż K. B. ma wierzycelność wobec (...) Spółki z o.o. i że została ona stwierdzona wydanym przez Sąd Okręgowy nakazem zapłaty i nie negował wezwań do zapłaty tej należności ze strony K. B. i jego pełnomocnika dokonywanych nawet jeszcze przed złożeniem przez pokrzywdzonego pozwu do sądu. Oskarżony S. C. przyznał także, że działając w imieniu (...) Spółki z o.o. dokonał sprzedaży części należącej do tej spółki infrastruktury telekomunikacyjnej B. S., który działał w imieniu spółki (...) mimo, że wiedział o przysługującej K. B. wierzycelności i fakcie stwierdzenia tej wierzycelności wydanym przez sąd nakazem zapłaty. Ponadto oskarżony S. C. nie negował, że pieniądze, które wpłynęły ze sprzedaży należących do spółki części infrastruktury telekomunikacyjnej od spółki (...) i od K. G. zostały rozdysponowane pomiędzy różnych wierzycieli spółki, w tym podmioty prywatne, żadna kwota nie trafiła natomiast do K. B.. W tym zakresie Sąd uwzględnił zatem wyjaśnienia oskarżonego przy dokonywaniu ustaleń faktycznych w sprawie.

Nie sposób jednak było dać wiary oskarżonemu, że jego działania nie miały na celu udaremnienia wykonania orzeczenia sądu w postaci nakazu zapłaty wydanego w sprawie I Nc (...) oraz udaremnienia zaspokojenia wierzyciela (...) Spółki z o.o., którym był K. B.. Zgromadzone dowody pozwalają na podważenie wiarygodności wyjaśnień oskarżonego w rozważanej części, która była najistotniejsza dla rozstrzygnięcia o odpowiedzialności karnej oskarżonego zarówno za przestępstwo z art. 300 § 2 k.k. jak i za przestępstwo polegające na spłaceniu tylko niektórych wierzycieli działając na szkodę K. B..

W ocenie sądu relacja przedstawiona przez oskarżonego na rozprawie, w której wyjaśnił on, że sprzedaż części infrastruktury telekomunikacyjnej była rozwiązaniem korzystnym dla spółki (...), a zarazem działaniem koniecznym by spółka nie ponosiła strat z tytułu utrzymywania tej infrastruktury, a w postępowaniu egzekucyjnym i tak nie byłoby możliwości sprzedaży tych części majątku spółki nie oznacza, że oskarżony swoimi działaniami nie wypełnił znamion przestępstw z art. 300 § 2 k.k. i z art. 302 § 1 k.k. Zebrany w sprawie materiał dowodowy wbrew temu co wyjaśniał oskarżony S. C. daje podstawy do przypisania mu odpowiedzialności karnej za popełnienie opisanych w akcie oskarżenia przestępstw.

W pierwszej kolejności należy rozważyć charakter zarzuconych oskarżonemu występów, ponieważ istotnie są to przestępstwa szczególne i do ich przypisania konieczne jest by łącznie zostały wypełnione wskazane w tych przepisach znamiona.

Zgodnie bowiem z art. 300 § 2 k.k., kto, w celu udaremnienia wykonania orzeczenia sądu lub innego organu państwowego, udaremnia lub uszczupla zaspokojenie swojego wierzyciela przez to, że usuwa, ukrywa, zbywa, darowuje, niszczy, rzeczywiście lub pozornie obciąża albo uszkadza składniki swojego majątku zajęte lub zagrożone zajęciem, podlega karze pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5.

Opisane we wskazanym przepisie przestępstwo udaremnienia wykonania orzeczenia i udaremnienia lub uszczuplenia zaspokojenia wierzyciela polega na podejmowaniu przez dłużnika działań w stosunku do składników jego majątku, objętych postępowaniem egzekucyjnym prowadzonym na podstawie orzeczenia sądu lub innego organu państwowego. Dla wypełnienia znamion przestępstwa z art. 300 § 2 k.k. niezbędne jest by sprawca działał z zamiarem bezpośrednim czyli w celu udaremnienia wykonania orzeczenia sądowego lub innego organu państwowego.

Ponadto przestępstwo z art. 300 § 2 k.k. jest przestępstwem skutkowym, co oznacza, że znamiona tego przestępstwa wypełniają tylko takie postacie udaremnienia egzekucji przez dłużnika, które prowadzą do skutku w postaci

udaremnienia lub uszczuplenia zaspokojenia wierzyciela (zob. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 8 stycznia 2008 r., sygn. III KK 368/07, Biul. PK 2008, nr 2 i z dnia 26 czerwca 2008 r., sygn. IV KK 42/08, OSNKW 2008/9/76).

W realiach niniejszej sprawy aby można było mówić o wypełnieniu przez oskarżonego znamion przestępstwa konieczne jest ustalenie, że oskarżony zbył składniki majątku spółki (...), co nie budziło wątpliwości, ponieważ oskarżony reprezentował tą spółkę przy zawieraniu transakcji z (...) Spółka z o.o. i z K. G., a jego zachowanie polegało na zbyciu infrastruktury telekomunikacyjnej. Wynika to już z samego tytułu umowy zawartej z (...) Spółka z o.o., która zatytułowana została „umowa kupna sprzedaży sieci telekomunikacyjnej”. Ponadto jak wynikało wprost tej umowy polegała ona na przeniesieniu własności infrastruktury telekomunikacyjnej za którą kupująca zobowiązywała się zapłacić określoną w umowie cenę. Nie ulega zatem wątpliwości, że czynnością podjętą przez oskarżonego była czynność zbycia, a zatem jedna z czynności opisanych w art. 300 § 2 k.k. To samo dotyczy kwestii sprzedaży infrastruktury na rzecz M. G., również tutaj nie ulegało wątpliwości, że doszło do sprzedaży, a zatem zbycia części majątku spółki (...).

Dalej konieczne jest ustalenie dla wypełnienia przez oskarżonego znamion przestępstwa z art. 300 § 2 k.k., że zbyty składnik majątku był zagrożony zajęciem i że działanie oskarżonego miało na celu udaremnienie nakazu zapłaty wydanego przez Sąd Okręgowy w Szczecinie w sprawie I Nc (...), a także miało na celu udaremnienie zaspokojenia wierzyciela K. B. i skutek w tym zakresie nastąpił. W ocenie Sądu przesłanki te łącznie zachodzą co skutkować musiało przypisaniem oskarżonemu dokonania przestępstw z art. 300 § 2 k.k.

W sprawie bezspornym jest, że K. B. posiadał wobec (...) Spółki z o.o., której członkiem zarządu był oskarżony, wierzytelność, która nie była spleciona ani przez spółkę (...) ani przez nikogo innego, a pokrzywdzony jeszcze przed wszczęciem postępowania cywilnego wzywał spółkę jak i oskarżonych do zwrotu pieniędzy, które wpłacił do spółki. Wobec nie osiągnięcia zamierzonego rezultatu w postaci zwrotu pieniędzy wystąpił z pozwem do sądu na skutek czego został wydany nakaz zapłaty, którym zasądzono całą należność w kwocie 220.000 złotych od (...) Spółki z o.o. Postępowanie egzekucyjne, które zostało wszczęte na wniosek K. B. doprowadziło jedynie do zaspokojenia wierzyciela w niewielkim zakresie i tylko co do odsetek zasądzonych nakazem zapłaty w związku z ujawnieniem majątku spółki, który pozwolił na częściowe zaspokojenie wierzytelności. Poza tym postępowanie egzekucyjne było bezskuteczne. Nie ulega również wątpliwości, że części infrastruktury telekomunikacyjnej, która została sprzedana spółce (...) stanowiła własność spółki (...). Wprawdzie oskarżony S. C. starał się przedstawiać tą sprawę nieco inaczej i wskazywał, że sieć telekomunikacyjna położona była na terenach administrowanych przez inne podmioty, a tym samym nie była do końca własnością spółki (...), a spółka posiadała do niej jedynie określone prawa i sprzedaż sieci wymagała zgody podmiotów administrujących nieruchomością na której położona była sieć, to jednak twierdzeniom takim przeczy umowa sprzedaży sieci telekomunikacyjnej (k.52-56) z której wynika wprost, że sieć ta stanowiła własność (...) Spółki z o.o. Ponadto jak wynika z przedmiotowej umowy już w momencie jej sprzedaży była ona wolna od wad prawnych, oraz praw osób trzecich, a co stoi w sprzeczności z wyjaśnieniami oskarżonego S. C., że musiał dokonać sprzedaży tej sieci na własną rękę, ponieważ spółka posiadała zobowiązania wobec podmiotów administrujących nieruchomością na której była położona ta sieć i bez tej sprzedaży nie byłoby możliwe ich uregulowanie, a co zdaniem oskarżonego powodowało, że w ewentualnym postępowaniu egzekucyjnym komornik nie byłoby w stanie dokonać zajęcia i sprzedaży w drodze licytacji sieci telekomunikacyjnej. W ocenie sądu twierdzenia oskarżonego w rozważanym tutaj zakresie stanowią wyłącznie jego linię obrony. Jako czysto hipotetyczne jawi się stanowisko oskarżonego, że gdyby infrastruktura telekomunikacyjna, która została zbyta pozostałaby w majątku spółki to komornik i tak nie byłoby w stanie dokonać skutecznie jej licytacji wobec tego, że były to przedmioty trudno zbywalne, do ich sprzedaży konieczne było posiadanie określonej bazy technologicznej, a ponadto wymagało to uregulowania zobowiązań wobec innych podmiotów. W ocenie Sądu nie było żadnej szansy ani na ustalenie czy zbycie sieci telekomunikacyjnej przez komornika było możliwe ani na ustalenie za jaką kwotę sieć ta zostałaby sprzedana w ramach czynności egzekucyjnych, skoro została ona zbyta tuż przed wszczęciem postępowania egzekucyjnego, a którego wszczęcia przez pokrzywdzonego oskarżony był w pełni świadomy. Zauważyć tutaj jednak trzeba, iż jak wynikało z umowy sprzedaży sieci telekomunikacyjnej (...) Spółka z o.o. zbywana sieć telekomunikacyjna nie była dotknięta żadnymi wadami prawnymi ani nie była objęta żadnymi prawami osób trzecich, a więc ten składnik majątku

był wolny od wszelkich roszczeń. Naturalnym jest zaś, że skoro sieć jest położona na terenie administrowanym przez inne podmioty, to wiąże się to z koniecznością zawarcia z tymi podmiotami stosownych umów, które pozwolą na działanie sieci na ich terenie, ale przecież nie sposób wykluczyć, że umowy takie mógł zawrzeć ewentualny nabywca tej sieci w ramach postępowania egzekucyjnego. Zresztą z zeznań świadka B. S. wynikało, że sam zawierał on nowe umowy z podmiotami na terenie których znajdowała się sieć telekomunikacyjna na korzystanie z tych nieruchomości. Wprawdzie jak wynikało z zeznań świadka spółka (...) posiadała zaległości za korzystanie z nieruchomości na terenie których była położona infrastruktura telekomunikacyjna, ale nie było to przeszkodą do zawarcia umowy sprzedaży, a zatem zobowiązania te nie miały wpływu na fakt zbycia tej infrastruktury, a zatem nie sposób twierdzić, że byłyby przeszkodą do ewentualnego postępowania egzekucyjnego z tego składnika majątku. To samo w ocenie Sądu dotyczyło sprzedaży sieci telekomunikacyjnej M. G.. Wprawdzie w tym przypadku przewody wchodzące w skład tej sieci zostały wydobyte przez ich nabywcę i wykorzystane do budowy innych sieci, ale ewentualny nabywca w ramach postępowania egzekucyjnego nie musiałby podejmować takiej samej decyzji co K. G. i M. G. i nadal mógłby korzystać z sieci telekomunikacyjnej, a zatem nie jest zasadne twierdzenie oskarżonego, że w tym przypadku komornik chcąc sprzedać ten element majątku spółki musiałby ponieść nakłady na wydobycie sieci. Istotnym w sprawie jest, że zbycie przedmiotowych sieci telekomunikacyjnych doprowadziło do znacznego uszczuplenia majątku spółki (...). Sieć tą zbyto bowiem za kwotę ponad 160.000 złotych, a zatem nie ulega wątpliwości, że ewentualna możliwość zaspokojenia się wierzyciela w ramach postępowania egzekucyjnego została zdecydowanie zmniejszona nawet przy uwzględnieniu faktu, że postępowanie komornicze powoduje określone koszty, a wystawione do sprzedaży przez komornika przedmioty niejednokrotnie są zbywane poniżej ich wartości, chociaż nie sposób stwierdzić, że w tym przypadku tak właśnie by było. Mając bowiem na uwadze to, że mimo wszystko przedmiotową sieć telekomunikacyjną udało się sprzedać dość szybko oraz mając na uwadze fakt, że osiągnięto z tytułu jej sprzedaży znaczne kwoty należy przyjąć, iż istniała możliwość sprzedaży tej części majątku spółki (...) w ramach postępowania komorniczego, a osiągnięta kwota nie odbiegałaby znacząco od tej za którą sieć tą ostatecznie sprzedano, a co z pewnością prowadziłoby przynajmniej do częściowego zaspokojenia roszczenia K. B..

Należy również uwzględnić, że przed zawarciem umów sprzedaży sieci telekomunikacyjnej (co miało miejsce w dniu 12.03.2014 r.) prawomocny był już nakaz zapłaty w sprawie I Nc (...), czego oskarżony S. C. miał pełną świadomość, ponieważ w dniu 19 listopada 2013 r. Sąd Okręgowy w Szczecinie odrzucił sprzeciw spółki (...) od nakazu zapłaty, w dniu 2 grudnia 2013 roku oddalono wniosek o przywrócenie terminu do wniesienia sprzeciwu, a w dniu 24 lutego 2014 roku Sąd Apelacyjny w Szczecinie oddalił zażalenie (...) Spółki z o.o. na postanowienie o oddaleniu wniosku o przywrócenie terminu, natomiast postanowieniem z dnia 7 marca 2014 roku Sąd Apelacyjny nadał nakazowi zapłaty klauzulę wykonalności. Nie ulegało zatem wątpliwości, że oskarżony S. C. miał pełną świadomość, że wydane przeciwko spółce (...) orzeczenie, którym potwierdzono roszczenie K. B. jest prawomocne i że K. B. będzie tą należnością egzekwował na drodze postępowania egzekucyjnego. Należało zatem uznać, że składniki majątku w postaci sieci telekomunikacyjnej w dacie 12 marca 2014 r., a zatem w dacie ich sprzedaży były zagrożone zajęciem. S. C. był świadomy, że wydany wobec spółki (...) nakaz zapłaty jest prawomocny i będzie egzekwowany co wynika z wyjaśnień oskarżonego, ale także bezspornie z dokumentów zawartych w aktach sprawy. Okolicznością bezsporną, bo przecież wynikającą również z dokumentów jest zbycie sieci telekomunikacyjnej w drodze umów sprzedaży zawartych z (...) Spółka z o.o. oraz z K. G. co przyznawał oskarżony, a także przesłuchani w sprawie świadkowie. Nie ulega zatem też wątpliwości, że zrealizowana została jedna z form sprawczych przestępstwa określonego w art. 300 § 2 k.k. czyli zbycie składnika majątku zagrożonego zajęciem.

Potwierdzeniem, że działanie oskarżonego polegające na sprzedaży infrastruktury telekomunikacyjnej spółki (...) było ukierunkowane na udaremnienie wykonania orzeczenia w postaci zapadłego nakazu zapłaty było to, że należność za sprzedaną sieć telekomunikacyjną oskarżony polecił nabywcy wpłacić na założony dzień przed wpłatą rachunek bankowy, który był inny niż ten wskazany w umowie sprzedaży i wystawionej później fakturze. Istotnym jest, że rachunek na którą spółka (...) miała wpłacić pieniądze za zakup sieci telekomunikacyjnej został założony już po tym jak dokonano zajęcia komorniczego wszystkich należących do spółki (...) rachunków bankowych i poinformowano o tym spółkę, a co miało miejsce kilkanaście dni po sprzedaży sieci telekomunikacyjnej, a jeszcze przed dokonaniem zapłaty. O zmianie rachunku (...) spółki (...) poinformował nabywcę pismem S. C., a fakt ten potwierdzał świadek

B. S., wskazując że to oskarżony go informował o zmianie numeru rachunku. Nie ulga zatem wątpliwości, że zmiana rachunku bankowego nastąpiła celem ominięcia ewentualnego zajęcia pieniędzy przez komornika sądowego, co z pewnością nastąpiłoby gdyby wpłaty dokonano na któryś z zajętych już rachunków. Niczego w powyższej ocenie nie zmienia fakt, że umowy dotychczasowych rachunków bankowych zostały przed spółkę (...) wypowiedziane (k.53 akt sądowych), skoro fakt ten miał miejsce również już po wszczęciu postępowania egzekucyjnego i po zawiadomieniu o zajęciach rachunków przez komornika, bo w dniu 31 marca 2014 roku. Nie bez znaczenia tutaj pozostaje, że tego samego dnia po wpłynięciu pieniędzy zostały one natychmiast rozdysponowane na rzecz innych podmiotów z pominięciem K. B.. Nie ulega zatem wątpliwości, że motywem działania oskarżonego S. C. było ukrycie przed wierzycielem faktu zbycia części majątku spółki (...) i uzyskanych z tego zbycia środków finansowych, a tym samym doprowadzenie do uszczuplenia zaspokojenia wierzycelności K. B..

W sprawie zachodzi też ostatnia z przesłanek, która pozwalała na przyjęcie, że oskarżony wypełnił swoim działaniem znamiona przestępstwa z art. 300 § 2 k.k., ponieważ niewątpliwie oskarżony swoim działaniem spowodował skutek w postaci uszczuplenia zaspokojenia wierzyciela (...) Spółka z o.o. czyli K. B.. Należy bowiem uwzględnić, że należność główna K. B. bez odsetek to kwota 220.000 zł, a postępowanie egzekucyjne prowadzone przez komornika doprowadziło do wyegzekwowania na rzecz wierzyciela jedynie kwoty 36.539,95 złotych. Oskarżony sprzedając sieć telekomunikacyjną, która niewątpliwie mogła zostać zajęta w postępowaniu egzekucyjnym, a za którą uzyskano kwotę łącznie przekraczającą 160.000 złotych, doprowadził do uszczuplenia zaspokojenia swojego wierzyciela. Wprawdzie istotnie jak wynikało z wyjaśnień oskarżonego S. C. oraz z historii rachunku (...) spółka (...) posiadała zobowiązania wobec Urzędu Skarbowego, ZUS i pracowników, które w razie podziału sumy uzyskanej z egzekucji podlegają zaspokojeniu w pierwszej kolejności, to jednak zobowiązania te w żadnym wypadku nie przekraczały wartości sprzedanych składników majątku spółki (...). Ponadto z dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy, w tym kserokopii z akt komorniczych nie wynika by wierzyciele ci w ogóle prowadzili postępowania egzekucyjne wobec spółki (...). Nie sposób w tej sytuacji pominąć, że w ramach postępowania egzekucyjnego prowadzonego przez komornika sądowego, K. B. uzyskał częściowe zaspokojenie swojej wierzycelności i to mimo zobowiązań spółki (...) wobec wymienionych wyżej podmiotów, a co daje podstawy do twierdzenia, że gdyby składniki majątku (...) Spółki z o.o. w postaci sieci telekomunikacyjnej nie zostały sprzedane tuż przed wszczęciem postępowania egzekucyjnego, a pieniądze ze sprzedaży nie zostałyby dowolnie rozdzielone przez S. C., to oskarżony uczestnicząc w podziale sumy uzyskanej z egzekucji do której weszłyby także pieniądze ze sprzedaży przedmiotowej sieci, uzyskałby zaspokojenie w znacznie większej części niż było to możliwe w prowadzonym postępowaniu egzekucyjnym. Tymczasem na gruncie art. 300 § 2 k.k. doprowadzenie do uszczuplenia zaspokojenia wierzyciela oznacza sytuację, w której na skutek działań dłużnika wierzyciel nie znajduje zaspokojenia swojej wierzycelności nawet w części. Należy też uwzględnić, że K. B. nie był jedynym wierzycielem spółki (...), bo byli nimi też (...) (...) i (...) z o.o., ale posiadali oni wierzycelności znacznie mniejsze od K. B. i nawet w przypadku konieczności proporcjonalnego rozdziału środków uzyskanych w ramach postępowania egzekucyjnego, która to zasada obowiązuje w postępowaniu cywilnym (art. 1026 k.c.), pokrzywdzony i tak uzyskałby największą sumę, a do proporcjonalnego podziału doszłoby to pod warunkiem, że wskazane podmioty prowadziłyby również postępowania egzekucyjne przeciwko spółce, albowiem jest to warunkiem uczestniczenia w podziale sumy uzyskanej z egzekucji, a z akt nie wynika by przeciwko spółce (...) prowadziły one postępowania komornicze.

Z powyższych okoliczności wynika jednoznacznie, że S. C. dokonując zbycia wchodzącej w skład majątku Spółki (...) sieci telekomunikacyjnej doprowadził do uszczuplenia zaspokojenia wierzyciela, ponieważ rozporządzenie tymi składnikami majątku w dniu jego dokonania niewątpliwie wpłynęło i to w sposób istotny na zaspokojenie wierzycelności K. B.. W sytuacji, gdyby infrastruktura telekomunikacyjna została zajęta w postępowaniu egzekucyjnym, a następnie sprzedana przez komornika, to cena uzyskana z licytacji mogłaby zostać podzielona pomiędzy wierzycieli, a tym samym część wierzycelności K. B. i to jak należy przypuszczać znaczna, zostałaby zaspokojona i to nawet przy przyjęciu, że część kwoty zostałaby przeznaczona na spłatę należności wobec Urzędu Skarbowego i Zakładu Ubezpieczeń Społecznych. Nawet bowiem w takim przypadku wierzycelność K. B. przynajmniej w części zostałaby zaspokojona, a wynika to z porównania wartości sieci telekomunikacyjnej z kwotą należności wobec Urzędu Skarbowego czy ZUS.

W ocenie Sądu zachodziły także podstawy do przyjęcia, że oskarżony S. C. swoim zachowaniem wypełnił znamiona przestępstwa z art. 302 § 1 k.k. Należy wskazać, że uzyskane ze sprzedaży sieci telekomunikacyjnej kwoty nie pozwalały na zaspokojenie całości wierzytelności wobec K. B. oraz pozostałych wierzycieli spółki. Nie ulega jednak wątpliwości, że środki pieniężne uzyskane ze sprzedaży sieci telekomunikacyjnej zostały przekazane na zaspokojenie wierzytelności tylko niektórych wierzycieli spółki (...), w tym przypadku (...) (...) oraz (...) z o.o. z całkowitym pominięciem K. B., ponieważ pokrzywdzony nie uzyskał od oskarżonych żadnej kwoty tytułem spłaty swojego roszczenia, a więc niewątpliwie został przy spłacie wierzycieli pominięty, w sytuacji gdy spółka nie była w stanie spłacić wszystkich wierzycieli. Tym samym oskarżony podejmując decyzję, którzy wierzyciele mogą być spłaceni dokonał wyboru tylko niektórych z nich, w sytuacji gdy nie było możliwości spłaty wszystkich.

Stopień społecznej szkodliwości czynów, których dopuścił się oskarżony jest znaczny. Oskarżony wystąpił bowiem przeciwko istotnemu dobru chronionemu prawem, jakim jest pewność oraz ochrona obrotu gospodarczego. Ponadto oskarżony wykazał się rażącym lekceważeniem ciężących na nim obowiązków związanych z koniecznością spłaty zobowiązania, wyrządzając przy tym pokrzywdzonemu dużą szkodę. Nie sposób też pominąć, że przestępstwo dokonane przez oskarżonego godziło w powagę orzeczeń sądowych i to w sytuacji gdy mogło dojść do wykonania przynajmniej w znacznej części orzeczenia sądowego, którym potwierdzono roszczenie pokrzywdzonego. Należy też mieć na uwadze, że oskarżony działał w zamiarze bezpośrednim i z premedytacją albowiem wiedział, że wydane w sprawie orzeczenie, którym zasądzono wierzytelność K. B. jest prawomocne i wierzyciel wkrótce przystąpi do jego egzekwowania. Biorąc przy tym udział w sprzedaży znacznego i wartościowego elementu majątku spółki oskarżony miał świadomość, że w tej sytuacji ewentualna egzekucja, która obejmie tylko część ruchomości należących do spółki będzie w niewielkim stopniu skuteczna. Działanie oskarżonego miało zdaniem sądu na celu tylko i wyłącznie uniknięcie zaspokojenia wierzytelności należących do K. B..

Sąd uznał, że czyny oskarżonego kwalifikowane z art. 300 § 2 k.k. zostały popełnione w warunkach ciągu przestępstw o którym mowa w art. 91 § 1 k.k.

Przy wymiarze kary oskarżonemu za przypisane mu czyny, sąd wziął pod uwagę stopień winy, który był także znaczny, ponieważ oskarżony jest osobą dorosłą i miał pełną świadomość, że postępuje niezgodnie z prawem oraz omówiony już stopień społecznej szkodliwości czynów. Na korzyść oskarżonego sąd uwzględnił, że nie był on dotychczas karany sądownie.

W tych okolicznościach sprawy, sąd uznał, że karami adekwatnymi do stopnia winy i stopnia społecznej szkodliwości czynów, a także spełniającymi swe cele w zakresie prewencji indywidualnej i generalnej będą kary grzywny w wysokości 120 stawek dziennych po 80 złotych każda stawka za czyny z art. 300 § 2 k.k. przy przyjęciu, że czyny te zostały dokonane w warunkach ciągu przestępstw o którym mowa w art. 91 § 1 k.k. i kary grzywny w wysokości 60 stawek dziennych po 80 zł każda stawka za czyn z art. 302 § 1 k.k. Zdaniem Sądu wymierzone kary są odpowiednią reakcją na zachowanie oskarżonego i uświadomią mu naganność jego postępowania, a także w wystarczającym stopniu uwzględniają znaczną szkodliwość popełnionych przez oskarżonego przestępstw oraz stopień winy oskarżonego. Na korzyść S. C. sąd uwzględnił przede wszystkim, że nie był on dotychczas karany sądownie.

Na podstawie art. 85 § 1 k.k., art. 86 § 1 i 2 k.k. Sąd zobligowany był orzec wobec oskarżonego karę łączną grzywny. W ocenie Sądu w sprawie brak było podstaw do zastosowania zasady pełnej absorpcji kar jak i zasady kumulacji, chociaż były podstawy do orzeczenia kary w wymiarze bliższym zasadzie absorpcji. W sprawie zachodzi bowiem związek przedmiotowy pomiędzy dokonanymi czynami, ponieważ skierowane były wszystkie przeciwko obrotowi gospodarczemu i godziły w prawa wierzyciela, ale stosunkowo luźny był związek czasowy pomiędzy dokonanymi czynami. Powyższe przesłanki uzasadniały zastosowanie zasady asperacji, a sąd orzekł wobec oskarżonego karę łączną grzywny w wysokości 150 stawek dziennych po 80 zł każda stawka.

Orzeczenie o kosztach sąd oparł o treść art. 627 k.p.k. i art. 3 ust. 1 ustawy o opłatach w sprawach karnym, uwzględniając że oskarżony jest osobą zdolną do pracy, a zatem ma możliwość poniesienia kosztów sądowych oraz opłaty ustalonej stosownie do wymiaru kary.